

KOVÁCS JÓZSEF TIBOR

Kerkira

A Város kicsit magányos,
ma reggel
még játszom kicsit a csenddel,
ahogy a tenger
lökdösi felénk a lomha
hajókat,
és e látvány oly ismerős
festményé olvad,
ahol a Lélek Békéje
csak átszól
a hétrétű Boldogságnak,
hogy ugye, játszol,
majd a következő körben
is újra,
a Szerelmem Szeretője
fülembé súgja,
hogy én vagyok, a szemedben
csillagod...
Egy ilyen percért meghalok:
ebben én vagyok
a kezdet, és te vagy a vég,
mindenség
közeli lét-áthozaban
múló innenség...
Végül magába szív a forгатag,
és eltűnünk, akár a színfalak
a felvonás végén a függöny mögött,
de szívem lelkedbe beleköltözött...

Kopott Tavasz

E szürke világ szürke egén
a kopott Tavasz csalfa remény.
A szavak mögött véres szájak –
vicsorogva – miért kántálnak?
A Pénzt szolgálják éhes szívvel,
már nem törődnek rég a tizzel;
A lét-kultúra méghamvait
elkártyázzák a véghajnalig...

Csendes védőként magunkba zárjuk,
és a cseppeken majd tört fény játszik.
Amíg egymás szemében látjuk,
hogy összetart minket a halálig,
mert a rosszban is csak a jó van:
élet fakad a halandókban...

Perulades

Egyetlen utca a görög élet;
a naplemente barázdát szántott
az arcokon, és nőnek az árkok
az úton, mely ma még erre tévedt –
nincsen bazár. Ne akarj szuvenírt!
És nem látsz fogásokkal teleírt
táblát, a taverna kopott törzshely.
A modern kor itt csak gyűlölt közhely.

Itt nem vendég vagy, hidd el, idegen!
Az unalom mélyítette táskák,
nem várnak semmit, gazdátlan bárkák,
csak vésetek e kor-fűtt szigeten.
A mosoly a megdőlt falak alatt
temetve, és emléke se maradt
az olajfának, mely mindig zöldellt,
és kipusztult – elhagyva az őrhelyt.

Őshit

Ha csobban a hang
A lélek felszínén:
Isten már közel.

A-Z Ima

Magamat kérem,
hogy egy jobb világot lásson!
A Szem belül,
Végtelen utazó...
A falak között
most újra meg kell találnom
a Mindenség
elejtett fonalát.
Fond ujjaidra,
és tisztuljon meg a vászon,
s újra indul
bennem a mutató!
Teremjen búza
a nap perzselte kalászon!
A Fájdalom
értem, értem kiált.
Imára kulcsolt
kezeim tévút porától
szikkadt sivatag
nyomorúságától égnék,
hangoktól zsúfolt,
rideg szerelvény a lélek,
mélyén temetett
őspapiruszok szavából
holnap az Egy újra utat mutat:
„Én vagyok az eredendő tudat.”